

Пише: Горан В. Ђорђевић
недеља, 07 мај 2023 23:02

Последњи у низу уступака у процесу који већ сви јасно препознају као издају Косова и Метохије, представља усвајање Декларације о несталим особама, коју су договорили представници Србије и тзв. Косова. Овакав чин, свакако није први, а – извесно је неће бити ни последњи у урушавању државног суверенитета и територијалног интегритета, али носи са собом другу врсту последица које нису занемарљиве. Разлози хуманости – посебно након ратних сукоба, увек намећу потребу бављења проблемом несталих лица, чак и када се сведу на политички договор са циљем признања легитимитета једној страни. Међутим, „Декларација из Брисела“ од 02. маја 2023.године са собом носи нову димензију сагледавања догађаја из прошлости са извесним реперкусијама у будућности.

Суштински најважнији, уједно и најкобнији сегмент новог усаглашавања преставља одређење (који представља окосницу последње Декларације) „лица која су нестала под принудом“. За утврђивање овог есенцијалног појма са последицама које производи по српску државу, важно је само упућивање значења овог појма из преамбуле Декларације да „ова Декларације следи схватање Међународног комитета Црвеног Крста (МКЦК) о несталим лицима која укључује лица која су нестала под принудом“.

У циљу прецизног одређивање овог конструкта и последица које носи са собом овај појам, релевантна је Међународна конвенција о заштити свих лица од присилних нестанака („Службени гласник РС- Међународни уговори“, бр. 1/2011). У члану 2. ове Конвенције утврђује се (идентично одређење налази се и у Интерамеричкој конвенцији о присилном нестанку особа из 1994.):

На политичком плану, „Декларацијом из Брисела“ Србија је прихватила све тезе тзв. међународне заједнице о кривици Србије за све што се дешавало на Косову, чиме су прихваћене управо чињенице које су представљале разлоге за „хуманитарну интервенцију“ односно агресију на Србију 1999.године.

„За сврхе ове конвенције, за „присилни нестанак“ се сматра хапшење, притварање, отмица или било који други облик лишавања слободе од стране државних органа или лица или групе која поступају по овлашћењу, уз подршку или сагласност државе, након чега се одбија да се призна лишавање слободе или се скрива судбина несталога лица или место на коме се оно налази, чиме се такво лице ставља ван заштите закона“

Уколико апстрахујемо чињеницу да се ова конвенција, па и сама Декларације односи на државе, са одређењима да се ради о поступању „државних органа“, или „лица која поступају по овлашћењу државе“, чиме је по ко зна који пут Србија органима тзв. Косова дала статус „државних органа“ дајући толико потребан легалитет побуњеницима из Приштине, забрињава лакоћа са којом је Србија прихватила да су лица на Косову у периоду од 01.01.1998.године до 31.12.2000.године, нестајала уз помоћ, по налогу или овлашћењу државних органа Србије. Није тајна, да је Виши суд у Београду, макар у једном случају прихватио поступање по молби суда тзв. Косова.

На политичком плану, „Декларацијом из Брисела“ Србија је прихватила све тезе тзв. међународне заједнице о кривици Србије за све што се дешавало на Косову, чиме су прихваћене управо чињенице које су представљале разлоге за „хуманитарну интервенцију“ односно агресију на Србију 1999.године. Посебно проблемско поље представља чињеница да се под присилним нестанком подразумева управо хапшење, притварање, отмица или било који други облик лишавања слободе од стране државних органа. Уколико, пређемо на терен норми хуманитарног права (заједнички члан 3. Женевских конвенција, Додатни протокол из 1977), па и Статуту Међународног кривичног суда, јасно је да се ради о злочинима против човечности.

Бриселска декларација о несталим особама између Србије и „Косова“ или неподношљива лакоћа п

Пише: Горан В. Ђорђевић
недеља, 07 мај 2023 23:02

Министарство спољних послова Републике Србије